

2813

ایمانت نامہ

حضرت سلطان باہو رحمہ اللہ علیہ

ایمانت باہمو

حضرت سلطان باہمو رحمہ اللہ

یوسف مارکیٹ غزنی سٹریٹ
اردو بازار لاہور ☎ 7352795

پروفیسر یوسف

جملہ حقوق بحق پبلشرز محفوظ ہیں

85/38

نام کتاب ————— ابیات باہر

ناشر ————— چوہدری غلام رسول

پرنٹرز ————— مرشد پرنٹرز لاہور

مصنف ————— حضرت سلطان باہو

اشاعتِ بار اول ————— یکم ستمبر ۱۹۹۲

قیمت ————— روپے

ملنے کے لئے

• پروگریسو بکس • یوسف مارکیٹ • غزنی سٹریٹ
اُردو بازار • لاہور

• پروگریسو بکس • فیصل مسجد • اسلام آباد

• اسلام بک ڈپو • ۱۲ گنج بخش روڈ • لاہور

۱۔ اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لائی ہو
 نفی اثبات دا پانی بلیس ہر رگے ہر جانی ہو
 اندر بوٹی مشک چچا یا حباں پھلاں تے آئی ہو
 جیوے مرشد کامل باہو جیں ایہ بوٹی لائی ہو

۲۔ اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہو یوں ناں گیا حجابوں پر دا ہر
 پڑھ پڑھ عالم فاضل ہو یوں بھی طالب ہو یوں زردا ہو
 سیٹے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ہو
 باجھ فقیراں کسے نہ مارا یا باہو ایو چور اندر دا ہو

۳۔ احد جدوتی دکھالی از خود ہو یا فانی ہو
 قرب وصال مقام نہ منزل ناں اوتھے جسم نہ جانی ہو
 نہ اوتھے عشق محبت کاٹی نہ اوتھے کون مکانی ہو
 علموں عین تھیوے سے باہو سر وحدت سبحانی ہو

۴۔ اللہ صبحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ہو
 راتیں دیہاں دیونے تاکھیرے نت کرے اگوہاں سوہاں ہو
 اندر بھاہیں اندر بان اندر دیوچ دھوہاں ہو
 باہوشوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ہو

۵۔ ایہہ دنیاں زن حیض پیتی کیتی کل نل دھوون ہو
 دنیاں کارن عالم فاضل گوٹے بہ بہہ روون ہو
 جیندے گھروچ بوہتی دنیاں اوکھے گھو کر سوون ہو
 جہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہو داہندی نکل کھلوون ہو

۶۔ آلت بربکم سنیا دل میرے نت قالو اپلی کو کیندی ہو
 محب وطن دی غالب ہوئی ہک پل سون نہ دیندی ہو
 قہر پوے تینوں رہزن دنیا توں تاں حق داراہ مریندی ہو
 عاشقاں مول قبول نہ کیتی باہو تو نے کر کر زاریاں روندی ہو

الف

۷۔ ایہ نفس اساد ا بلی جو نال اساد سے سدھا ہو
 زاہد عالم آن نواتے جتھے ٹکڑا دیکھے تھدا ہو
 جو کوئی اُسدی کرے سواری اس نام اللہ دا لدا ہو
 راہ فقر دا مشکل باہو گھر مانہ سیرا ردا ہو

الف

۸۔ ازل ابد نوں صحی کیتو سے دیکھ تماشے گزرے ہو
 چو داں طبق دلیندے اندر آتش لائے جگرے ہو
 جہاں حق نہ حاصل کیتا اوہ دوہیں جہاں اُجڑے ہو
 عاشق غرق ہوئے دوج وحدت باہو دیکھ تھاندے جگرے ہو

الف

۹۔ اندر ہوتے باہر ہو ایدم ہو دے نال جلیسندا ہو
 ہو دادا غمبت والا ہر دم پیا سٹیندا ہو
 جتھے ہو کرے رشنائی چھوڑا اندھیرا دیندا ہو
 میں قربان تھیاں توں باہو جھڑا ہونوں صحی کریندا ہو

۱۰۔ اوصی لعنت دنیاں تائیں تے ساری دنیاں داراں ہو
 جیں راہ صاحب نے خرچ نہ کیتی لین غضبیاں ماراں ہو
 پیوواں کولوں پتر کو ہاوسے بھٹھ دنیاں مکاراں ہو
 جہاں ترک دنیاں دی کیتی باہو لین باغ بہاراں ہو

۱۱۔ ایہ دنیاں بن جیض پلیتی نہرگز پاک نہ تھوے ہو
 جیں فقر گھر دنیاں ہووے لعنت اس دے جوے ہو
 حُب دنیاں دی رب تھیں موڑے ویلے فکر چھوے ہو
 سہ طلاق دنیاں نوں دیئے جے باہو سچ پھوے ہو

۱۲۔ ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہو
 منگن ایمان شرماون عشقوں دل نوں غیرت ہوتی ہو
 جس منزل نوں عشق پچا دے ایساں نوں خیر نہ کوئی ہو
 میرا عشق سلامت رکھیں باہو ایمانوں دیاں دھروٹی ہو

الف

ایہ تن میرا چشماں ہو دے تے میں مرشد دیکھ نہ رجاں ہو
 نوں نوں دے ڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھولاں ہک کجاں ہو
 اتیناں ڈٹھیاں صبرناں آوے ہو رکتے دل بھتجاں ہو
 مرشد وا دیدار ہے باہو مینوں لکھ کر وڑاں حجاں ہو

الف

۱۴۔ اندر وچ نماز اساڈی ہکے جانیتوے ہو
 نال قیام رکوع جو دے کر تکرار پڑھیوے ہو
 ایہہ دل بجر فراقوں سڑیا ایہہ دم مرے نہ جیوے ہو
 سچا راہ محمد والا باہو جیں وچ رب بے بیوے ہو

الف

۱۵۔ اکھیں سُرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آپیں ہو
 ماہاڑ خوشبوٹی والا ہونتا و سچ کداہیں ہو
 عشق مشک نہ چھپے رہندے ظاہر تھیں اتھاہیں ہو
 نام فقیر تنہا ندا باہو جنہاں لا مکانی جاہیں ہو

۱۶۔ اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلمات ہوں
 چوداں طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علمیاں ہوں
 کانے کپ کے قلم بناؤں کلمہ نہ سکھن قلمات ہوں
 باہوں ایہ کلمہ مینوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیا الماں ہوں

۱۷۔ ایہ تن رب سچے دا ججرا وچ پا فقیرا جھاتی ہوں
 ناں کرمنت جواج خضر دمی تیرے اندر آب حیات ہوں
 شوق دا دیوا بال ہنیرے متاں بھی دست کھڑا آتی ہوں
 مرن تھیں اگے مرزہے باہوں جہاں حق دی رمز پکھاتی ہوں

۱۸۔ ایہ تن رب سچے دا ججرا دل کھڑیا باغ بہاراں ہوں
 وچے کوزے وچے مصلے وچے بجدے دیاں تھاراں ہوں
 وچے کعبہ وچے قبلہ وچے الا اللہ پکاراں ہوں
 کامل مرشد ملیا باہوں اوہ آپے لیسے ساراں ہوں

الف

۱۹۔ اوچھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جا لِن آئی ہو
 جس کدھی نوں ڈھاہ ہمیشاں اوہ ڈھٹھی کل دھائی ہو
 نہیں جہانڈی ہے سرانڈی اوہ سکھ نہیں سوندے لہی ہو
 ریت تے پانی جتھے ہون کٹھے باہو اتھے بنی نہیں بجدی کائی ہو

الف

۲۰۔ آپ نہ طالب ہیں کہیں وے لوکاں نوں طالب کر دے ہو
 چانوں کھپیاں کر دے سیپاں اٹھ دے قہر توں ناہیں دے ہو
 عشق مجازی تلمکن بازی پیرا دے دھردے ہو
 ادھر مندے ہوسن باہو اندر روز حشر دے ہو

الف

۲۱۔ اندر بھی ہو باہر بھی ہو باہو کتھیاں بھيوے ہو
 سے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر دا پیوے ہو
 لکھ ہزار کتاباں پڑھ کے دانش مند دیوے ہو
 نام فقیر تہیندا باہو قبہ جہانڈی جیوے ہو

الف

۲۲۔ اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لانا ہوں
 جس گت اتے سوہنا راضی ہوندا اوہو گت سکھاندا ہوں
 ہر دم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھاندا بہاندا ہوں
 آپ سمجھ بھیندا باہو آپ آپے بن جہاندا ہوں

ب

۲۳۔ باہو باغ بہاراں کھڑیاں نرگس ناز شرم دا ہوں
 دل وچ کعبہ صحیح کیتوں سے پاکوں پاک نرم دا ہوں
 طالب طلب طواف تمامی محب حضور حرم دا ہوں
 گیا حجاب تھیوں سے حاجی باہو جہان بخشوں راہ کرم دا ہوں

ب

۲۴۔ بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں لمیاں چیزاں ہوں
 تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں ہوں
 اینہاں لیراں دی گل کفنی پاکے رساں سنگ فقیراں ہوں
 بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں باہو کرساں میراں میراں ہوں

۲۵۔ بغداد شریف و نج کراہاں سودا نے کتو سے ہو
 رتی عقل دی کراہاں بھار غماندا گھدوسے ہو
 بھار بھیرا منزل چو کھیری اوڑک و نج بہتیوسے ہو
 ذات صفات صحی کتو سے باہوتاں جمال لدھوسے ہو

۲۶۔ باجھ حضور می نہیں منظور می توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہو
 روزے نقل نماز گزارن توڑے جاگن ساریاں راتاں ہو
 باجھوں قلب حضور نہ ہووے توڑے گدھن سکر زکاتاں ہو
 باہو باجھ فنار ب حاصل ناہیں ناں تاثیر جماتاں ہو

۲۷۔ بے ادباں ناں سارا دے دی گئے ادباں توں وانجے ہو
 جیڑھے تھاں مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کابجے ہو
 جیڑھے ٹدھ قدیم دے کھیرے ہون کدی ہوندے رانجھے ہو
 جس دل حضور نہ منگیبا ہو گئے دوہیں بہا نہیں وانجے ہو

۲۸۔ بزرگی نون گھت دہن ٹورھائے ملے راج مکالا ہو
 لا الہ گل گہناں مٹھیا مذہب کی لگا سالا ہو
 لا اللہ گھر میرے آیا جین آن اٹھ یا پالا ہو
 اساں بھر پیالا خضروں پیتا باہو آب حیاتی والا ہو

۲۹۔ بسم اللہ اسم اللہ دا ایہج بھی گہناں بھارا ہو
 نال شفاعت سرور عالم چھٹی عالم سارا ہو
 عدوں یحد و رو نبی نون جینیدا ایڈ پسارا ہو
 میں قربان تنہاتوں باہو جہاں ملیا نبی سو ہارا ہو

۳۰۔ نبھ چلا یا طرف زمین دے عرشوں فرش طسکایا ہو
 گھر تھیں ملیا دسین نکالا اساں بکھیا جھولی پایا ہو
 رو فی دنیاں ناں کر جھیرا ساڈا اگے دل گھبرایا ہو
 اسیں پر دسی ساڈا وطن دورا ڈھا باہو دم دم غم سوایا ہو

۳۱۔ بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہر حرف نہ پڑھیا کتے ہو
 جس پڑھیا میں شوہ نہ لڈھا جاں پڑھیا کجھ تے ہو
 چوداں طبق کرن رشنائی انہیاں کجھ نہ دتے ہو
 باہجھ وصال اللہ دے باہو سبھ کہانیاں ققتے ہو

۳۲۔ بوہتی میں اوگن ہاری لاج پیٹی گل اسدے ہو
 پڑھ پڑھ علم کرہین تکبر شیطاں جیسے اوتھے مسدے ہو
 لکھاں نوں بھو دوزخ والا ہک نت بہشتوں رسدے ہو
 عاشقاں دے گل چھری ہمیشاں باہو اگے محبوبا دے کدے ہو

۳۳۔ پڑھ پڑھ علم ملوک رجاو دن کیا ہو یا اس پڑھیاں ہو
 ہرگز کھنٹن مول ناں آدے پھٹے دووہ دے کڑھیاں ہو
 آگھ چند دراہتھ کے آئیو اس انگوری چنیاں ہو
 ہک دل خستہ رکھیں راضی باہو لہیں عبادت درہیاں ہو

۳۴۔ پڑھ پڑھ عالم کرن تکبر حافظ کرن و ڈیائی ہو
 گلیاں دے دیج پھرن نمائے متن کتاباں چائی ہو
 جتنے دیکھن چنگا چو کھاوتھے پڑھن کلام سنوائی ہو
 دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باہو جنہاں کھا دھی وترج کمائی ہو

۳۵۔ پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دوہری ہو
 اندر جھگی پٹی لٹیوے تن من خبر ناں موری ہو
 مولا والی سدا سکھالی دل توں لاه تکوری ہو
 باہو رب تنہاں نوں حاصل جنہاں جگ ناں کیتی چوری ہو

۳۶۔ پڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوے بھارے ہو
 اک حرف عشق دا پڑھن نہ جانن جھلے پھرن بھارے ہو
 اک نگاہ بھاشن دیکھے لکھ ہزاراں تارے ہو
 لکھ نگاہ جے عالم دیکھے کے نہ کدھی چاہڑے ہو
 عشق س عقل وچ منزل بھاری سئیاں کو ہاندے پاڑے ہو
 جنہاں عشق خرید نہ کیتا باہو اوہ دوہیں جہانیں ناڑے ہو

۳۷۔ پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا توہاں ہو
 بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیستا دوہاں ہو
 سردتیاں جے سر ہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ہو
 وڑیں براز محبت والے باہو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہو

۳۸۔ پاک پلست نہ ہوندے ہرگز توڑے رہندے وچ پلستی ہو
 وعدت دے دریا اچھتے ہک دل صحی نہ کیتی ہو
 ہک بتخانیں واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہو
 فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہو عشق نماز جاں نیتی ہو

۳۹۔ پیر ملیاں جے پیرناں جاوے اس نوں پیر کی دھڑناں ہو
 مرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں اوہ مرشد کی کڑناں ہو
 جس ہادی کو لوں ہدایت نائیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہو
 جے سردتیاں حق حاصل ہووے باہو اس موتوں کی ڈرناں ہو

۴۰۔ پانا دامن ہو یا پُرانا کچرک سیوسے درزی ہو
 حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہو
 باجھ برتی کسے نہ لڈھی گھی رمز اندر دی ہو
 اونسے راہ دل جائیے باہو جس تھیں خلقت ڈر دی ہو

۴۱۔ پنجے محل پنجاں وچ جانن ڈنیا کت ول دھریئے ہو
 پنجے مہر پنجے پٹواری حاصل کت ول بھریئے ہو
 پنجے امام تے پنجے قبلے سجدہ کت ول کریئے ہو
 باہو جے صاحب سر منگے ہرگز ڈھل نہ کریئے ہو

۴۲۔ تارک دنیا تھیںو سے جداں فقر ملیو سے خاصا ہو
 راہ فقر و اتد لڈھیو سے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ہو
 دریا وحدت دا نوش کیتو سے اجاں بھی جی پیاسا ہو
 راہ فقرت ہنجوں روون باہو لوکاں بھانے ہارما ہو

۴۳۔ تکتہ نبھ توکل والا ہو مردانہ تریٹے ہو
 جس دکتہ تھیں سکھ حاصل ہووے اس دکتہ تھیں نہ ڈریٹے ہو
 اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا اِیچت سے دل دھریٹے ہو
 اوہ بے پرواد درگاہ ہے باہو ادتھے رور حاصل بھریٹے ہو

۴۴۔ تن من یار میں شہر بنایا دل وچ خاص محلہ ہو
 آن الف دل دسوں کیتی میری ہوئی خوب تسکے ہو
 سب کچھ مینوں پیاسنیوے جو بولے ماسوا اللہ ہو
 درد منداں ایہہ رمز پچھاتی باہو بے درواں سر کھلے ہو

۴۵۔ توڑے تنگ پڑانے ہون گجھے نہ رہندے تازی ہو
 مار نقارہ دل وچ ڈریا کھید گیا اک بازی ہو
 مار دلاں نون جوں تو نہیں جدوں سکے ننن نیازی ہو
 انہاں نال کبہ ہو یا باہو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہو

۴۶۔ تیسرے واقوں کبھی ہو یوں ماریں دم ولیہاں ہو
 من دا منکارا ک نہ پھیریں گل پائیں پنج ویہاں ہو
 دین لگیاں گل گھوٹو آوے لین لگیاں جھٹ شہاں ہو
 پتھر چیت جہاں دے باہو اتھے زایا و سناں یلہاں ہو

۴۷۔ تدوں فقیر شتابی بندہ جذبان عشق وچ ہارے ہو
 عاشق شیشائے نفس مرئی جاں جاناں توں وارے ہو
 خود نفسی چھڈ ہستی جھیرے لاه سروں سب بھارے ہو
 باہو باہو یوں نہیں حاصل تھیندے توڑے کر سانگ اتارے ہو

۴۸۔ توں تاں جاگ ناں جاگ فقیر انت نوں لوڑ جگایا ہو
 اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے، جاگے جاں مطلب پایا ہو
 ایہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سنایا ہو
 میں تاں بھلی دیندی ساں باہو مینوں مرشد راہ دکھایا ہو

۴۹۔ تہی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تہی پھڑ کے ہو
 علم پڑھیا تے ادب نہ سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ہو
 چلے کٹے تے کجھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ہو
 جاگ بناں دودھ جمدے ناہیں باہو بھانویں لال ہوون کڑھ کڑھ کے ہو

۵۰۔ ثابت صدق تے قدم اگیرے تاہیں رب لبھوے ہو
 لوں نوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیوے ہو
 ظاہر باطن عین عیانی ہو ہو پیا سنیوے ہو
 نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جوے ہو

۵۱۔ ثابت عشق تنہاں نہیں لدھا جنہاں تڑھی چوڑ چاکیتی ہو
 ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ہو
 خالص نیل پڑانے اتے نہیں چڑھدا رنگ مچھٹی ہو
 قاضی ان شرع دل باہو کدیں عشق نسا ز نہ نیتی ہو

۵۲۔ جو دل منگے ہو دے ناہیں ہوون رہیسا پریرے ہو
دوست نہ دیوے دل وادار و عشق نہ واکاں پھیرے ہو
اس میدان محبت دے وچ ملن تا تکھیرے ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں رکھیا قدم اکیرے ہو

۵۳۔ جے توں چاہیں وحدت رب دینی تاں مل مرشد دیاں تلیاں ہو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیون سمجھ کلیاں ہو
انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوسی گل نازک گل پھلیاں ہو
دوہیں جہانیں مٹھے باہو جنہاں سنگ کیتا دو ڈلیاں ہو

۵۴۔ جس الف مطالبیہ کیتا "ب" و ا باب نہ پڑھدا ہو
چھوڑ صفاتی لدھس ذاتی اوہ عامی دور چاکر دا ہو
نفس امارہ کتھرا جانے ناز نیاز نہ دھر دا ہو
کیا پرواہ تنہاں توں باہو جنہاں کھار ولدھا گھر دا ہو

۵۵۔ جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل بخت نہ بنتی ہو
 استاد ازل دے پڑھایا ہتھ دتس دل تختی ہو
 بر سر آیاں دم ناں ماریں جاں سر آوے سختی ہو
 پڑھ توحید تاں تھیویں واصل باہو سبق پڑھیوے وقتی ہو

۵۶۔ جین دل عشق خرید نہ کیتا سو دل درد نہ پھیٹی ہو
 اس دل تھیں سنگ پتھر چنگے جو دل غفلت اٹی ہو
 جیں دل عشق حضور نہ منگیا سو درگاہوں سٹی ہو
 ملیا دوست نہ انہاں باہو جہاں چوڑ نہ کیتی ترٹی ہو

۵۷۔ جیں دل عشق خرید نہ کیتا سوئی خسرے مرد زمانے ہو
 فنے خسرے ہر کوئی آکھے کون آکھے مردانے ہو
 گلیاں دیوچ پھرن اریلے جیوں جہنگل دھور دیوانے ہو
 مرداں تے مرداں دی کل تداں پوسی باہو جہاں عاشق نہسنگانے ہو

۵۸۔ جس دینہ دایم درتینڈے تے سجدہ صحیح و سچ کیتا ہو
 اس دینہ داسر فدا اتھائیں، میں بیا در بار بن لیتا ہو
 سردیوں سر آکھن ناہیں، اسان شوق پیالا پیتا ہو
 میں قربان تنہا توں باہو جنہاں عشق سلامت کیتا ہو

۵۹۔ جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی حسان پلیتی ہو
 ہک بتخانیں جاوا اصل ہوئے ہک خالی رہے سیتی ہو
 عشق دی بازی انہاں لئی جنہاں سردیاں طویل نہ کیتی ہو
 ہرگز دوست نہ مل دایا ہو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہو

۶۰۔ جو دم غافل سو دم کافر اسانوں مرشد ایہ پڑھایا ہو
 سنیا سخن گیاں کھل اکھیں اسان چیت مولا دل لایا ہو
 کیتی جان حوالے رب دے اسان ایسا عشق کمایا ہو
 مرن توں اگے مر گئے باہوتاں مطلب توں پایا ہو

۶۱۔ جتنے رتی عشق و کاوے اوتھے مناں ایمان دو یوے ہو
کتب کتاباں ورد وظیفے او ترچا کچھوے ہو
باجھوں مرشد کجھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھیوے ہو
مریئے مرن تھیں اگے باہوتاں رب حاصل تھیوے ہو

۶۲۔ جنگل دے دج شیر مریلا باز پوسے دج گھر دے ہو
عشق جیہا صرف ناں کوئی کجھ ناں جھوڑے دج زردے ہو
عاشقاں نیندر بھکھ ناں کائی عاشق مول نہ مردے ہو
عاشق بیندے تداں ڈٹھوسے باہو جیہاں صبا اگے سردھرتے ہو

۶۳۔ جہاں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کجھ الاون ہو
ذکر فکر دج رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاؤن ہو
نفسی، قلبی، روحی، ستری خفی، اخفی ذکر کساؤن ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جیہاں اکر نکا، جواؤن ہو

۶۴۔ جیوندے کے جانن سار مویاں دی سو جانے جو مردا ہو
 قبراں دے وچ آن ناں پانی اتھے خرچ لوڑیندا گھروا ہو
 اک وچھوڑا نا پونچھائیاں ووحب اعذاب قبر دا ہو
 واہ نصیب انہاندا باہو جہڑا وچ جیاتی مردا ہو

۶۵۔ جیوندیاں مر رہناں ہو دے تاں دیں فقیراں بیٹے ہو
 جے کوئی ٹے گوڈر کوڑا ڈانگ اروڑی سیٹے ہو
 جے کوئی کڈھے کاپلان مہنے اسس نوں جی جی کہیے ہو
 گلا آلاہاں بھنڈی خواری یار دے پاروں سیٹے ہو
 قادر دے ہتھ ڈورا باڈی باہو جیوں رکھے تیوں رہیے ہو

۶۶۔ جے رب نائیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈوواں مچھیاں ہو
 جے رب لمیاں والوں ملدا تاں ملدا بھیدان سسیاں ہو
 جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑھیاں ہو
 جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں ملدا ڈانڈان خصیاں ہو
 انہاں گلاں رب حاصل نامیں باہو رب ملدا ولیا پھیاں ہو

۶۷۔ جنہاں شوہ الف تھیں پایا پھول قران ناں پڑھدے ہو
 اوہ مارن دم محبت والا، دُور ہو یو نہیں پردے ہو
 دوزخ بہشت غلام تنہاندے چاکیتو نے بردے ہو
 میں قربان تنہاں دے باہو جہڑے وحدت دیونج وردے ہو

۶۸۔ جے کر دین علم وچ ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہو
 اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسین دے مردے ہو
 جے کجہ ملاحظہ سروردا کرے تاں جسمے تمبو کیوں سڑدے ہو
 جیکر من دے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کردے ہو
 پر صادق دین تنہاں دے باہو جو سر قربانی کردے ہو

۶۹۔ جدو امرشد کا سا دتڑا تہ دی بے پروا ہی ہو
 کی ہو باجے راتیں جاگیوں جے مرشد جاگ ناں لائی ہو
 راتیں جاگیں تے کریں عبادت ڈینہ نہنڈیا کریں پرائی ہو
 کوڑا تخت دنیا دا باہوتے فقر پتھی بادشاہی ہو

۴۰۔ جاں تا میں خودی کریں خود نفسوں تاں تا میں لب نہ پانویں ہو
 شرط فناؤں جا میں ناہیں تے نام فقیر رکھاویں ہو
 مو کے باہجہ نہ سو مہندی الفی اینویں گل وچ پانویں ہو
 نام فقیر تد سو مہندا با ہو جد جیو ندیاں مر جاویں ہو

۴۱۔ جل جلیندیان جنگل جیو ندیاں میری ہسکا گل نہ پیچی ہو
 چلے چلے مکے حج گزاریاں میری دل دی ڈور نہ ڈکی ہو
 ترینے روزهے پنج نمازاں ایہ بھی پڑھ پڑھ تھکی ہو
 سچے مراداں حاصل ہو یاں با ہو جاں کامل نظر ہر دی لگی ہو

۴۲۔ جاں جاں ذات نہ تھیوے با ہو تاں کم ذات سدیوے ہو
 ذاتی نال صفاتی تاہیں تاں تاں حق لبھیوے ہو
 اندر بھی ہو باہر بھی ہو با ہو کتھے لبھیوے ہو
 جیندے اندر حب دینا با ہو اوہ مول فقیر نہ تھیوے ہو

۴۳۔ جس دل اسم اللہ دا چمکے عشق بھی کر دیا ہلے ہو
 بھار کستوری دے چھپدے نہیں بھانویں دے رکھیے سے پلے ہو
 انگلیں پکھے دہینہ نہیں چھپدے دریا نہیں رہندے ٹھلے ہو
 اسیں او سے وچ اوہ اسال وچ باہو یاراں یار سوتے ہو

۴۴۔ چڑھ چناں تے کر رشنائی ذکر کریندے تارے ہو
 گلیاں دے وچ پھرن نمانے لعلاندے و نجارے ہو
 شالا مسافر کوئی نہ تھیوے لکھ جنہاں نوں بھارے ہو
 تاڑی مارا ڈاؤ ناں باہو اسال آپے اڈن ہارے ہو

۴۵۔ چڑھ چناں تے کر رشنائی تارے ذکر کریندے تیرا ہو
 تیرے جے جن کئی سے چڑھدے سانوں جنناں باجھ منیرا ہو
 جتھے جن اسادا چڑھدا اتھے قدر نہیں کجھ تیرا ہو
 جس دے کارن اسال جنم گویا باہو یار ملے اک پھیرا ہو

۷۶۔ حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبیر ملاں کرن وڈیائی ہو
 ساون مانتہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ہو
 جتھے دیکھیں چٹکا چوکھا اتھے پڑھن کلام سوائی ہو
 دو نہیں جہانیں مٹھے باہو جہاں کھا دھی وسیج کمائی ہو

۷۷۔ خام کیہ جانن سار فقر دھی خبرے محرم ناہیں دل دے ہو
 آب مٹی تھیں پیدا ہونے خامی بھاندے گل دے ہو
 لعل جو اہراں دا قدر کی جانن جو سوداگر بل دے ہو
 ایمان سلامت سوئی ولین باہو جھڑے بھینج فقیراں ملدے ہو

۷۸۔ دل دریا سمندروں ڈو گھے کون دلاں دیاں جانے ہو
 وچ بیڑے وچے جھیرے وچے ونجھ موہانے ہو
 چوداں طبق دے دے اندر جتھے عشق تہو ونج تانے ہو
 جو دل دا محرم ہو دے باہو سوتی رب پہچھاتے ہو

۷۹۔ دل دریا سمت دروں ڈونگھا غوطہ مار غواصی ہو
 جیس دریا ونج نوش نہ کیتا رہی حبان پیاسی ہو
 ہر دم نال اللہ دے رکھن ذکر فکر دے آسی ہو
 اس مرشد تھیں زن بہتر باہو جو پھند قریب بساکی ہو

۸۰۔ دل دریا خواجہ دیاں لہراں گھمن گھیر ہزاراں ہو
 رہن دیلاں وچ فکر دے بے حد بے شماراں ہو
 ہک پردیسی دو جانوں لگ گیا تریا بے کجھی دیاں ماراں ہو
 ہن کھیندن سبھ بھلیا باہو حد عشق چنگھایاں دھاراں ہو

۸۱۔ دے وچ دل جو آکھیں سو دل دور دیلیوں ہو
 دل دا دورا گواہاں کیجے کثرت کنوں قلیلیوں ہو
 قلب کمال جہاں جموں جو ہر جاہ جلیلیوں ہو
 قبلہ قلب منور ہویا باہو خلوت خاص خلیلیوں ہو

۸۲ - دل کانے کو لوں منہ کالا چنگا بجے کوئی اس نوں جانے ہو
 منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار بچھانے ہو
 ایہہ دل یار دے پکھے ہووے متاں یار دی کدی بچھانے ہو
 سسے عالم چھوڑ پھرتاں نیٹھے باہو جگے نہیں دل ٹکانے ہو

۸۳ - دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطا لیا ہو
 ساری عمراں پڑھیاں گزری جھلاں دے وچہ جایا ہو
 اکو اسم اللہ ذار رکھیں اپنا سبق مطا لیا ہو
 دوہیں جہان غلام تہا ندے باہو جیں دل اللہ سمجھایا ہو

۸۴ - درد اندر اندر سارے باہر کراں تا گھائل ہو
 حال اسٹا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ہو
 بحر سمندر عشقے والا بہر دم رہندا حائل ہو
 پہنچ حضور آسان نہ باہو اسان نام تیرے دے سائل ہو

۸۵۔ درد منداں دے دھوئیں دھکدے ڈردا کوئی ناں یکے ہو
 انہاں دھواں دے تا تکھیرے محرم ہو دے تاں یکے ہو
 چھک شمشیر کھڑا ہے سرتے ترس پوس تاں تھیکے ہو
 ساہورے کڑیٹے اپنے دجنناں باہو سدا ناں سناں یکے ہو

۸۶۔ درد منداں دا خون جو پیندا کوئی برسوں باز مر پلا ہو
 چھاتی دے دچ کیتس ڈیرا جو بس شیر بیٹھا مل پلا ہو
 ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا پیلا ہو
 اس پیلے دا وسواس ناں کیجے باہو پیلے باجھ ناں ہوندا میلا ہو

۸۷۔ دین تے دنیاں کیاں بھیناں تینوں عقل نہیں سمجھندا ہو
 دونوں اکس نکاح دچ اون تینوں شرع نہیں فرمندا ہو
 جویں اک تے پانی تھاں اکے دچ واسا نہیں کرنیدا ہو
 دوہیں جہانیں مٹھا باہو جیہڑا دعویٰ کور کریندا ہو

۱۸۔ دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سو ہندی ہو
 نقش نگار کرے بہتیرے زن خواہاں سبھ موندی ہو
 بجلی دانگوں کرے لشکارے سردے اُتوں جھوندی ہو
 حضرت عیسیٰ دی سلھ دانگوں باہوراہ دیندیاں نوں کوندی ہو

۱۹۔ دنیا ڈھوٹن والے کتے درد پھرن حیرانی ہو
 ٹہری اُتے ہوزتہنا ندی لڑویاں عمر وہانی ہو
 عقل دے کوتاہ سمجھ جہان پیوں لوٹن پانی ہو
 باجھوں ذکر بے دے باہو کوڑی رام کہانی ہو

۲۰۔ دودھ تے وہی ہر کوئی بڑکے عاشق بھار د کیندے ہو
 تن چورامن مندھانی ، آپیں نال بلیندے ہو
 دکھاں دانتیرا کڈھے لکارے غماں دا پانی پیندے ہو
 نام فقیرتہاں دا باہو جیڑے ہڈاں توں کھن کڈھیندے ہو

۹۱۔ دردمنداں دیاں آپیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑ دے ہو
 دردمنداں دیاں آپیں کولوں بھیج ناگک زمین وچ ڈر دے ہو
 دردمنداں دیاں آپیں کولوں آسمانوں تارے جھڑ دے ہو
 دردمنداں دیاں آپیں کولوں باہو عاشق مول نہ ڈر دے ہو

۹۲۔ دیلاں چھوڑ وجودوں ہو ہشیار فقیرا ہو
 بنھ توکل پنچھی اڈ دے پتے خرچ نہ زیرا ہو
 روز روزی اڈ کھان ہمیشہ نہیں کر دے نال ذخیرا ہو
 مولا خرچ پونہچا وے باہو جو پتھر وچ کیرا ہو

۹۳۔ دل بازار تے منہ دروازہ سینہ شہر ڈسیندا ہو
 رُوح سوداگر نفس ہے راہزن جہڑا حق داراہ مریندا ہو
 جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھر پیندا ہو
 کر دا ہے زیادیلہ باہو جاں نوں تاک مریندا ہو

۹۴۔ ذاتی نال نال ذاتی رلیا سو کم ذات سد یوے ہو
 نفس کتے نون نبھ کراہاں فہما فہم کچیوے ہو
 ذات صفا توں مٹناں آوے جداں ذاتی شوق پیوے ہو
 نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جیوے ہو

۹۵۔ ذکر فکر سب ارے اریرے جان جان فداناں فانی ہو
 فدا فانی تنہاں نون حاصل جہڑے وسن لامکانی ہو
 فدا فانی اونہاں نون ہو یا جنہاں کھی عشق دی کانی ہو
 باہو ہو دا ذکر سڑیندا ہر دم یار ناں ملیا جانی ہو

۹۶۔ ذکر کنوں کر فکر ہمیشاں ایہ لفظ تکھتا تلواروں ہو
 کڈھن آہیں تے جان جلا دن فکر کرن اسراروں ہو
 ذاکر سوئی جہڑے فکر کماون ہک پلک ناں فارغ یاروں ہو
 فکر دا پھٹیا کوئی نہ جیوے پٹے ٹڈھ چا پاڑوں ہو
 حق دا کلمہ آکھیں باہو رب رکھے فکر دی ماروں ہو

۹۷۔ راہ فقر دا پرے پرے اوڑک کوئی نہ دیتے ہو
 ناں اُتھے پڑھن پڑھا دن کوئی ناں اُتھے ملے قہتے ہو
 ایہا دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے دتے ہو
 موت فقیری جیں ہر آوے باہو معلم تھیوے تے ہو

۹۸۔ راتیں رتی نیندر نہ آوے دہاں رہے حیرانی ہو
 عارف دی گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ہو
 کر عبادت پچھو تا میں تیری زایا گئی جوانی ہو
 حق حضور انہاں نوں حاصل باہو جہاں ملیا شاہ جیلانی ہو

۹۹۔ راتیں نین رت منجوں رو دن تے دیہاں غمزہ غم دا ہو
 پڑھ توحید و آیاتن اندر سکھ آرام ناں سدا ہو
 سر سولی تے چاٹینگیوں نے ایہہ راز پریم دا ہو
 سدا ہو کو بیویئے باہو قطرہ رہے ناں غم دا ہو

۱۰۰۔ رات اندھیری کالی دے وچ عشق چراغ جلا نڈا ہو
 جفیدی بک توں دل چاہیوے توڑیں نہیں آواز سنا نڈا ہو
 ادھر جھل جھل تے مار دبیلتے تھے دم دم خوف شہ سنا نڈا ہو
 نقل خیل جنگل گئے جھگیندے باہو کامل منیبہ جہا نڈا ہو

۱۰۱۔ رحمت اس گھر وچ دستے جتھے بلدے دیوے ہو
 عشق ہوائی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہاز گھتیوے ہو
 عقل فکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہو
 ہر جا جانی دستے باہو جت دل نظر کچھوے ہو

۱۰۲۔ روزے نفل نمازاں تقویٰ سبھو کم حیرانی ہو
 انھیں گلہیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ہو
 ہمیش قدیم چلیندا ملیو، سو یار، یار نہ جانی ہو
 ورد وظیفے تھیں چھٹ رہی باہو بد ہو رہی فسانی ہو

۱۰۳۔ زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ہو
 جتھے کلمہ دل دا پڑھیئے اتھے ملے زبان ناں ڈھوئی ہو
 دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ہو
 ایہہ کلمہ اسانوں پیر پڑھایا باہو میں سدا سوہاگن ہوتی ہو

۱۰۴۔ زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ہو
 عاشق غرق ہوئے وچ وحدت اللہ ناں محبت رازاں ہو
 ککھی قید شہد وچ ہوئی کیا اڈسی ناں شہبازاں ہو
 جہاں مجلس ناں نبی دے باہو سوئی صاحب ناز نوازاں ہو

۱۰۵۔ سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو دت سینے ذاتی ہو
 علموں علم انہاں نوں ہو یا جیڑھے اصلی تے اثباتی ہو
 ناں محبت نفس کٹھونے کڈھ قضا دی کاتی ہو
 بہرہ خاص انہاں نوں باہو جہاں لدھا آب حیاتی ہو

۱۰۶۔ سوز کنوں تن بٹریا سارا میں تے دکھاں ڈیرے لائے ہو
 کوئل وانگ کو کیندی دتاں ناں دجن دن امنائے ہو
 بول پھیارت ساون آئی متاں مولا عینہ و سائے ہو
 ثابت صدق تے قدم اگوہاں باہورب سکدیاں دو ملائے ہو

۱۰۷۔ سنے روزے سے نفل نمازاں سے سجدے کر کر تھکتے ہو
 سے وادی نکتے حج گزارن دل دی دوڑ نہ نکتے ہو
 چلتے چلیے جنگل بھونا اس گل تھیں ناں پکتے ہو
 سبھے مطلب حاصل ہونڈے باہو جد پیر نظر اک نکتے ہو

۱۰۸۔ سن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنیں کن دھر کے ہو
 بیڑا اڑیا میرا وچ کپرانڈے جیتھے پھونڈے بندے ڈر کے ہو
 شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر یو جھٹ کر کے ہو
 پیر جھانڈا میراں باہو اوہی کدھی لگدے تر کے ہو

۱۰۹۔ سن فریاد پیراں دیا پیراں آکھ سناواں کینوں ہو
 تیرے جیہا مینوں ہو ر نہ کوئی میں جیہیاں لکھ تینوں ہو
 پھول نہ کاغذ بیاں والے درتوں دھک نہ مینوں ہو
 میں وچ ایڈ گناہ نہ ہوندے باہو تو بخشندوں کینوں ہو

۱۱۰۔ سو ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے منہ نہ بولن پھٹکا ہو
 لکھ ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے گل کر بندے ہٹکا ہو
 لکھ کروڑ تنہاں توں صدقے جہڑے نفس رکھندے جھٹکا ہو
 نیل پیم تنہاں توں صدقے باہو جہڑے ہون ہون سداون سٹکا ہو

۱۱۱۔ سینے وچ مقام ہے کیند اسانوں مرشد گل سمجھاتی ہو
 ایہو ساہ جو آدے جاوے ہو نہیں شے کاتی ہو
 اس نون اسم الاعظم آکھن ایہو سر اللہی ہو
 ایہو موت جیاتی باہو ایہو بھیت اللہی ہو

۱۱۲۔ شور شہرتے رحمت دے جتھے باہو جالے ہو
 باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ہو
 نال نظارے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ہو
 نام فقیر تمہاندا باہو جہڑا گھر وچ یاد دکھالے ہو

۱۱۳۔ شریعت دے دروازے اپنے راہ فقر دامودی ہو
 عالم فاضل نگھن دیندے جو لنگدا سو چوری ہو
 پٹ پٹ اٹاں وٹے مارن دردمنداں دے کھوری ہو
 راز ماہی داعاشق جانن باہو کی جانن لوک اتھودی ہو

۱۱۴۔ صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جا پھتے وچ ذاتی ہو
 علم و عمل انہاں وچ ہو دے جہڑے اصلی تے اثباتی ہو
 نال محبت نفس کٹھنیں، گھن رضا دی کاتی ہو
 چوداں طبق دے دے اندر باہو پا اندر دی جھاتی ہو

۱۱۵۔ صورت نفس اتارہ دی کوئی کتا کتلا کالا ہو
 کوکے زکے ہو پیوے منگے چرب نوالا ہو
 کھتے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ہو
 ایہ بد بخت ہے وڈا ظالم باہو کر سی اللہ ظالا ہو

۱۱۶۔ ضروری نفس سکتے نوں قیما قسیم کچھوے ہو
 نال محبت ذکر اللہ دا دم دم پیا پڑھیوے ہو
 ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات دسیوے ہو
 دوہیں جہان غلام تھاندے باہو جہاں ذات بھیسوے ہو

۱۱۷۔ طالب غوث الاعظم والے شالا کردے نہ ہو دن ماندے ہو
 جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کر لاندے ہو
 جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نت آندے ہو
 دوہیں جہان نصیب تھاندے باہو جہڑے ذاتی اسم کماندے ہو

۱۱۸۔ طالب بن کے طالب ہوویں او سے نوں پیاگانویں ہو
 سچا لڑ ہادی دا پھڑ کے اوہو توں ہو جانویں ہو
 کلنے وا توں ذکر کماویں کلمیں نال نہانویں ہو
 اللہ تینوں پاک کرسی باہو جے ذاتی اسم کمانویں ہو

۱۱۹۔ ظاہر ویکھاں جانی تاہیں تالے دستے اندر سینے ہو
 برہوں ماری میں نت پھراں مینوں ہس لوک تاہیں ہو
 میں دل وچوں ہے شوہ پایا لوک جاوَن سکتے مدینے ہو
 کہے فقیر میراں دا باہو سب ولاندے درج خزینے ہو

۱۲۰۔ علموں باہوں فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ہو
 سے درہیاندی کرے عبادت رہے اللہ کنوں بیگانہ ہو
 غفلت کنوں نہ کھلیں پروے دل جاہل بت خانہ ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں ملیا یار بیگانہ ہو

۱۲۱۔ عقل فکر دی جانہ کائی جتھے وحدت سر سہمانی ہو
 ناں اوتھے تھلاں پنڈت جوشی ناں اوتھے علم قرآنی ہو
 جد احمد اعد و کھالی داتاں کل ہودے فانی ہو
 علم تمام کیتونے حاصل باہو کتاباں ٹھپ آسمانی ہو

۱۲۲۔ عشق مٹون دیتیاں بانگیاں کنیں بلبل پیو سے ہو
 خون جگر و اکڈھ کراہاں وضو صاف کیتو سے ہو
 سن تکبیر فنا فی اللہ والی مرٹن محال تھیو سے ہو
 پڑھ تکبیر تھیو سے واصل باہو تداں شکر کیتو سے ہو

۱۲۳۔ عاشق پڑھن نماز پریم دی میں وچ حرف نہ کوئی ہو
 جیہاں کہیاں نیت نہ سکے اوتھے درد منداں دل ڈھوٹی ہو
 اکھیں نیرتے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کر بیٹی ہو
 جیٹھ نہ ہلے تے ہوٹھ نہ پھڑکن باہو خاص نمازی سوٹی ہو

۱۲۴۔ عاشق ہونویں تے عشق کما توں دل رکھیں وانگ پہاراں ہو
 لکھ لکھ بیدیاں تے ہزار الایسے کر جانیں باغ بہاراں ہو
 منصور جیسے چک سولن دتے جہڑے واقف کل امراراں ہو
 سجدیوں سرن چائے باہو تو نہیں کافر کہن ہزاراں ہو

۱۲۵۔ عاشق راز ماہی دے کووں کچی نہ ہون دانڈے ہو
 نیند حرام تنہاں تے ہوتی جہڑے اسم ذات کمانڈے ہو
 ہک پل مول آرام نکر دے دینہ رات و تن کر لاندے ہو
 جہاں الف صحی کر پھیا باہو واہ نصیب تنہاندے ہو

۱۲۶۔ عاشق عشق ماہی دے کووں نت پھرن ہمیشا کھیوے ہو
 جہاں جیندیاں جاں ماہی دتی اوہ دریں جہانیں جیوے ہو
 شمع چیراغ جہاں دل روشن اوہ کیوں بالن ڈیوے ہو
 عقل فکر دی پہنچ نہ کائی باہو او تھے فانی فہم کھیوے ہو

۱۲۷۔ عاشق وی دل موم برابر معشوق ساں دل کاہلی ہو
 ظماں دیکھے ترتر تکے جیوں بازاں دی چالی ہو
 باز بیچارا کیونکر اڈے پیریں پیوس دوالی ہو
 جس دل عشق خرید نہ کیتا باہو دواں جہانوں خالی ہو

۱۲۸۔ عاشقاں ہو دضوج کیتا روز قیامت تاہیں ہو
 وچ نماز رکوع سجودے رہندے سنج صبا میں ہو
 ایسے اوتھے دوہیں جہانیں سبھ فقر دیاں جاہیں ہو
 عرش کولوں سے منزل اگے باہو پیا کم تنہا میں ہو

۱۲۹۔ عشق دی بازی ہر جا کھینڈی شاہ گدا سلطاناں ہو
 عالم فاضل عاقل دانا کردا چا حیراناں ہو
 تنبو کھوڑ لٹھا دج دل دے چا چوڑیں خلوت خاناناں ہو
 عشق امیر فقیر میندے باہو کیا جانے لوک بیگاناں ہو

۱۳۰۔ عشق دریا محبت دے دے وچ تھی مردانہ تریئے ہو
 جتنے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اتھائیں دھریئے ہو
 او جھڑ جھنگ بلائیں بیلے دیکھو دیکھو نہ ڈریئے ہو
 نام فقیر تہ تھیندا باہو جد وچ طلب دے مریئے ہو

۱۳۱۔ عشق اساتوں لیاں جاتا نتھا مل مہاڑی ہو
 ناں سووے ناں سون دیوے جیویں بال لہاڑی ہو
 پودہ مانہ منگے خنز بوزے میں کتھوں لیاں واڑی ہو
 عقل فکر دیاں بھل گیاں گلاں باہو جد عشق و جانی تاڑی ہو

۱۳۲۔ عشق جنہاندے پدیں رچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ہو
 گوں گوں دے وچ لکھ زباناں اوہ پھروے گنگے باتے ہو
 اوہ کردے وضو اسم اعظم داتے دریا وحدت وچ ناتے ہو
 تدرول قبول نمازاں باہو جد یاراں یارہ پچھاتے ہو

۱۳۲۔ عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے منے ہو
 عشق نہ چھوڑے مکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھنٹے ہو
 جتوں دیکھے راز باہی دے لگے او سے بنے ہو
 سچا عشق حسین علی دا باہو سردیوے راز نہ بھنٹے ہو

۱۳۳۔ عشق سمند چڑھ گیا فلک تے کتوں جہاز کچھوے ہو
 عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہو
 کر طکن کپڑ پودن لہراں جد و جدت وچ ڈریوے ہو
 جس مرنے تھیں خلقت ڈردی باہو عاشق مرتے ماں جیوے ہو

۱۳۵۔ عشق دی بھاہ پداں دا بالن عاشق بیھ سیندے ہو
 گھت کے جان جگر وچ آرا دیکھ کباب تلیندے ہو
 سرگردان پھرن ہر ویلے خون جگر دا پیندے ہو
 ہوئے ہزاراں عاشق باہو پر عشق نصیب کھیندے ہو

۱۳۶۔ عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لگیاں کون بھادے ہو
 میں کی جاناں ذات عشق دی کیٹے ہر اور در چا بھکاوے ہو
 ناں خود سووے ناں سووٹن دیوے مستھوں ستیاں آن بھکاوے ہو
 میں قربان تنہاں دے باہو جہڑا او چھڑے یار ملاوے ہو

۱۳۷۔ عشق دیاں او بڑیاں گلاں جہڑا شرع تھیں دور ہٹاوے ہو
 قاضی چھوڑ قضا میں جاوےں جد عشق طمانچا لاوے ہو
 لوک ایانے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھاوے ہو
 مڑن محال تنہاں توں باہو جنہاں صاحب آپ ہلاوے ہو

۱۳۸۔ عاشق شوہدے دل کھڑا یا آپ بھی نالے کھڑیا ہو
 کھڑیا کھڑیا ویلنا ناہیں سنگ محبوباں دے ریا ہو
 عقل فکر دیاں سب بھل گیا جد عشقے نال جا لیا ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں عشق جو بانی چڑھیا ہو

۱۳۹۔ عشق اسانوں رسیاں جاتا کر کے آوے دھائی ہو
 جتول دیکھاں مینوں عشق دیوے خالی جگہ نہ کاٹی ہو
 مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تا کی لاہی ہو
 میں قربان اس مرشد باہو جس دیا بھیت الہی ہو

۱۴۰۔ عشق اسانوں رسیاں جاتا بیٹھا مار پھٹلا ہو
 وچ جگر دے سنہ چالائیں کتیس کم اولّا ہو
 جاں اندر ڈر جھاتی پائی ڈھٹا یار اکلا ہو
 باجھوں ملیاں مرشد کامل باہو ہوندی نہیں تسلا ہو

۱۴۱۔ عاشق نیک صلاحیں لگدے تاں کیوں اجاڑوے گھرنوں ہو
 بال مو آبر ہوں والا نہ لاندے جاں جگر نوں ہو
 جاں جہان سب بھل گیونیں پٹی لوٹی ہوش صبر نوں ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں خون نمشیا دلبر نوں ہو

۱۴۲۔ غوث قطب بہن اور کے اوریرے عاشق جان گیرے ہو
 جہڑی منزل عاشق پہنچن اوتھ غوث نہ پا دن پھیرے ہو
 عاشق وچ وصال دے رہندے جنہاں لامکانی ڈیرے ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں ذات بسیرے ہو

۱۴۳۔ فحری ویلے وقت سویلے نت آن کرن مزدوری ہو
 کانواں ہلاں بکسی گلاں تہجی رلی چندوری ہو
 مارن چنھاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ہو
 ساری عمر پنڈیاں گزری باہو کدی نہ پٹی آپوری ہو

۱۴۴۔ قلب ہلیاتاں کیا کچھ ہویا کیا ہویا ذکر زبانی ہو
 قلبی ، روحی ، خفی ، سرری سبھے راہ حیرانی ہو
 شہ رگ توں نزدیک جلیندا پار نہ یلو س جانی ہو
 نام فقیر تنہاندا باہو جہڑے دسدے لامکانی ہو

۱۳۵۔ کل قبیل کوئیسر کہندے کارن دُزخ دے ہُو
 شش زمین تے شش فلک تے شش پانی تے تردے ہُو
 پھیاں عرفاں وچ سخن اٹھا راں دودو معنی دھردے ہُو
 مرشد ہادی صحیحی کہ سمجھایا باہو اس پہلے صرف سطر دے ہُو

۱۳۶۔ کلمے دی کل تدپیوسے جداں کل کلمے وچ کھولی ہُو
 عاشق کلاماں اوتھے پڑھدے جتھے نور نبی دی ہولی ہُو
 چوداں طبق کلمیں دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہُو
 اسانوں کلاماں پیر پڑھایا باہو جنہاں اوتے توں گھولی ہُو

۱۳۷۔ کلمیں دی کل تداں پیوسے جداں کلمیں دل نوں پھڑیا ہُو
 بے درداں نوں خبر نہ کوئی درد منداں گل مڑھیا ہُو
 کفر اسلام دی کل تداں پیوسے جداں بھن جگروچ ڈریا ہُو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں کلاماں صحیحی کر پڑھیا ہُو

۱۴۸۔ کلہیں دی کل تداں پیوے جداں مرشد کلماں دسیا ہو
 ساری عمر دوج کفر دے جالی بن مرشد دے دسیا ہو
 شاہ علی شیر بہادر وانگن دودھ کلہیں کفر نوں سٹیا ہو
 دل صفائی تاں ہو دے باہو جاں کلماں لوں لوں دسیا ہو

۱۴۹۔ کلہے لکھ کر وڑاں تارے ولی کہتے سے راہیں ہو
 کلہے نال بھائے دوزخ جتھے اگ بلے از گاہیں ہو
 کلہے نال بہتیں جاناں جتھے نعمت سنج صباہیں ہو
 کلہے جہی کوئی نال نعمت باہو اندر دوہیں سراہیں ہو

۱۵۰۔ کلہے نال میں ناتی دھوتی کلہے نال دیاہی ہو
 کلہے میرا پڑھیا جننازہ کلہے گور سہائی ہو
 کلہے نال بہتیں جاناں کلمہ کرے صفائی ہو
 مڑن محال تنہاں نوں باہو جنہاں صاحب آپ بلائی ہو

۱۵۱۔ کن فیکون جدوں فرمایا اساں بھی کولوں ہا سے ہو
 ہکے ذات صفات ربیدی آہی ہکے جگٹھنڈیا سے ہو
 ہکے لامکان مکان اساڈا ہکے آن بتاں وچ پھا سے ہو
 نفس پلپت پلپتی کیتی باہو کوئی اصل پلپت تاں نا سے ہو

۱۵۲۔ کیا ہویا بت اودھڑ ہو یا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہو
 سے کوہاں میرا مرشد و سدا مینوں وچ حضور دیوے ہو
 جیندے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہو
 نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جہناں دی جیوے ہو

۱۵۳۔ کوک دلا متاں دب سنے چادر دمنداں دیاں آپیں ہو
 سینہ میرا دردیں بھریا بھڑکن بھباہیں ہو
 تیتلاں باجھ نہ بلن مشالاں درداں باجھ نہ آپیں ہو
 آتش نال یاراناں لاکے باہو پھراوہ سڑن کہ ناہیں ہو

۱۵۳۔ کامل مرشد ایسا ہووے بہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ہو
 نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سچی صہون تاں گھتے ہو
 میلیاں نوں کریندا چٹا وچ ذرہ میل نہ رکھے ہو
 ایسا مرشد ہووے باہو جہڑا لوں لوں دے وچ دستے ہو

۱۵۵۔ کر عبادت پھو تاہیں تینڈی عمر اں چار دہارے ہو
 تھی سوداگر کر لے سوہا جاں جاں ہٹ تاں تارے ہو
 مت جانی دل ذوق منے موت مریندی دھارے ہو
 چوراں سادھاں رل پور بھریا باہو رب سلامت چارے ہو

۱۵۶۔ گند ظلمات اندھیر غباراں راہ میں خوف خطر دے ہو
 مکھ آب حیات منور چشمے اوتے سائے زلف عبرت دے ہو
 مکھ محبوب دا فنا کعبہ جتھے عاشق سجدہ کر دے ہو
 دو زلفاں وچ نہیں مصلے جتھے چاروں مذہب ملدے ہو
 مثل سکندر ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کر دے ہو
 خضر نصیب جنہا ندے باہو ادہ گھٹ اوتھے جا بھردے ہو

۱۵۷۔ گجھے سائے رب صاحب والے کچھ نہیں خبر اصل دی ہو
گندم دانہ بہتا چکیا ہن گل پٹی دور ازل دی ہو
پھاہی دے وچ میں پٹی تڑپاں بلسل باغ مثل دی ہو
غیر دے تھیں سٹ کے باہو رکھئے امید فضل دی ہو

۱۵۸۔ گوڑیاں وچ جال جنہا ندی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ہو
سک ماہی دی ٹکمن ز دیندی لوک انھے دیندے دیاں ہو
اندر میرا حق تپا یا اساں کھلیاں راتیں کڈھیاں ہو
تن تھیں ماس جد اہویا باہو سوکھ جھلا رے ہڈیاں ہو

۱۵۹۔ گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہیے ہو
گھت زنا رکفر دا گل وچ بت خانے وچ بھیئے ہو
جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے اوتھے سجدہ مول نہ دیئے ہو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باہو توڑے کلباں مول نہ کیئے ہو

۱۶۰۔ لایجتاج جنہاں نوں ہو یا فقر تنہاں نوں سارا ہو
 نظر جنہاں دنی کیمیا ہو دے اوہ کیوں مارن پارا ہو
 دوست جنہاں نذا حاضر ہو دے دشمن لین نہ وارا ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں ملیا نبی سوھارا ہو

۱۶۱۔ لکھن سکھیوئی تے لکھناں جاتا کیوں کاغذ کیتو زایا ہو
 قلم نوں ملدناں جانیں تے کاتب نام دھرایا ہو
 سبھ صلاح تیری ہو سی کھوئی جاں کاتب دے مہتھ آیا ہو
 صحیح صلاح تنہاں دی باہو جنہاں الف تے میم پکایا ہو

۱۶۲۔ کہ، ہو غیر دھندے ہک پل مول نہ رہندے ہو
 عشق تے پٹے رکھ جڑھاں تھیں اک دم ہول نہ ہندے ہو
 جیڑھے پتھر وانگ پہاڑاں آپے اوہ لون وانگوں گل نہ ہندے ہو
 عشق سوکھالاجے ہوندا باہو سبھ عاشق ہی بن بہندے ہو

۱۶۳۔ لوک قبر دا کرسن چارا لحد بناون ڈیرا ہو
 چمکی بھرٹی دی پاس کرسن ڈھیر اچیرا ہو
 دے درد گھراں نوں وچن کوکن شیرا شیرا ہو
 بے پرداہ درگاہ رب باہو نہیں فضلاں باجھن بھیرا ہو

۱۶۴۔ لونا ہو دیں پیا کٹیویں تاں تلوار سدیویں ہو
 کنگھی وانگوں پیا چریویں تاں زلف محبوب بھریویں ہو
 مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوب رنگیویں ہو
 وانگ کپاہ پیا پنجیویں تاں دستار سدیویں ہو
 عاشق صادق ہو دیں باہوتاں رس پریم دی پیویں ہو

۱۶۵۔ موتو والی موت نہ ملی جیں وچ عشق حیاتی ہو
 موت وصال تھیںی ہک جدوں اسم پڑھیںی ذاتی ہو
 عین دے وچوں عین جو تھیںوے دور ہو دے قربانی ہو
 ہو وا ذکر ہمیش بر طیندا باہو دینہاں سکھ نہ راتی ہو

۱۶۶۔ مرشد وانگ بنارے ہودے ہڑا گھت کٹھالی گالے ہو
 پاکٹھالی باہر کڈھے بندے گھڑے یا والے ہو
 کنیں خواباں دے تدوں سہاون جدوں کٹھے پا اُجالے ہو
 نام فقیر تنہاندا باہو ہڑا دم دم دوست سمہالے ہو

۱۶۷۔ مرشد مینوں حج ککے دارحمت دا دروازہ ہو
 کراں طواف دوالے قبلے نت ہودے حج تازہ ہو
 کن نیکون جدوں کاسنیا ڈٹھا مرشد دا دروازہ ہو
 مرشد سدا جیاتی والا باہو اوہو خضرتے خواجہ ہو

۱۶۸۔ مرشد کامل اوہ نہیڑیٹھے ہڑا دو جگ خوشی دکھاوے ہو
 پہلے غم کڈھے دایٹھے وت رب دا راہ سمجھاوے ہو
 اس ککر والی کندھی نوں چا چاندی خاص بناوے ہو
 جس مرشد ایٹھے کچھ نہ کیتا باہو اوہ کوڑے لارے لاوے ہو

۱۶۹۔ مرشد میرا شہباز الہی و نچ رینا سنگ جیبیاں ہو
 تقدیر الہی چھکیاں ڈوراں کداں لمسی نال نصیبیاں ہو
 کوہڑیاں دے دکھ دود کریندا کرے شفا مرصیاں ہو
 ہر ہک مرض دادار توہیں باہو کیوں گھنٹائیں دس طلبیباں ہو

۱۶۰۔ مرشد مکہ تے طالب حاجی کعبہ عشق بنا یا ہو
 وچ حضور سدا ہر ویلے کرینے جج سوایا ہو
 ہر دم ملتھوں جداناں ہو دے دل ملنے تے آیا ہو
 مرشد عین حیاتی باہو میرے لوں لوں وچ سما یا ہو

۱۶۱۔ مرشد وٹے سے کوہاں تے ملینوں دستے نیڑے ہو
 کی ہو یا بت اوہلے ہو یا پراوہ دستے وچ میرے ہو
 جہاں الفادی ذات صحیحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ہو
 نحن اقرب لبھ یوسے باہو جھگڑے کل نبیرے ہو

۱۴۲۔ مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوں سے ہو
انگلیاں وچ کناں بے دیتاں بن سنیوں پیا سنیوں سے ہو
نین نینان دلوں ترتر تکدے بن ڈھیوں پیا ڈھیوں سے ہو
باہو ہرنانے وچ جانی وسدا کن سراوہ رکھیوں سے ہو

۱۴۳۔ مرشد باجھوں فقر کماوے وچ کفر دے بڈے ہو
شیخ مشائخ ہو بندے حجرے غوث قطب بن اڈے ہو
تبیسیاں نپ بہن مسیتی جویں موش بہن اڈر کھڈے ہو
رات اندھاری مشکل پینڈا باہوئے سے آون کھڈنے ہو

۱۴۴۔ مال تے جان سب خرچ کراہاں کریتے خرید فقیری ہو
فقر کنوں رب حاصل ہوونے کیوں سمجھے دگیری ہو
دنیا کارن دین و نخباون کوڑی شیخی پیری ہو
ترک دنیاں تھیں قادری کیتی باہوشاہ میراں دی میری ہو

۱۴۵۔ میں کو بھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اس نون بھانواں ہو
 وہیڑے ساڈے ڈرداناہیں پٹی لکھ وسیلے پانواں ہو
 ناں میں سوہنی ناں دولت پتلے کیوں کریار منانواں ہو
 ایہہ دکھ ہمیشاں رہی باہو رو رندڑی ہی سر جانواں ہو

۱۴۶۔ مذہبیاں دے دروازے اُچھے راہ رہانناں موری ہو
 پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ ننگھئے چوری ہو
 اڈیاں مارن کرن کبھیڑے درد منداں دے کھوری ہو
 باہو چل اتھائیں ویسے جتھے دعویٰ ناں کس ہو موری ہو

۱۴۷۔ میں شہباز کراں پروازاں وچ دریا کرم دے ہو
 زبان تاں میری گن برابر موڑاں کم قلم دے ہو
 افلاطون ارسطو جہیں میرے اگے کس کم دے ہو
 حاتم جہیں لکھ کر وڑاں درباہو دے منگدے ہو

۱۷۸۔ ناں کو سنگی سنگ نہ کریمے کل نوں لاج نہ لایئے ہو
 تھے تربوز مول نہ ہونڈے توڑے توڑکے لے جائیئے ہو
 کاناواں دے پچھے ہنس ناں تھیندے توڑے موتی جوگ چکائیئے ہو
 کوڑے کھوہ ناں مٹھے ہونڈے باہو توڑے سے مناں کھنڈ پائیئے ہو

۱۷۹۔ نہیں فقیری جھلیان مارن فستیاں لوک جگا دن ہو
 نہیں فقیری دہندیاں ندیاں سکیاں پار نگھا دن ہو
 نہیں فقیری وچ ہوادے مصلے پائھیرون ہو
 فقیری نام تنہاندا باہو ہیرے دل وچ دوست ٹکا دن ہو

۱۸۰۔ ناں رب عرش مُعلیٰ اُتے ناں رب خانے کعبے ہو
 ناں رب علم کتابیں بھٹاناں رب وچ محرابے ہو
 گنگا تیر تھیں مول نہ بلیا مارے پینڈے بے حسابے ہو
 جد و امرشد پھریا باہو چھٹے سب عذابے ہو

۱۸۱- ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ہو
 ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشیں راضی ہو
 ناں میں ترے روزے رکھے ناں میں پاک نمازی ہو
 باجھ وصال اللہ دے باہو دنیاں کوڑی بازی ہو

۱۸۲- ناں میں سستی ناں میں شیعہ میرا دوہاں توں دل سٹریا ہو
 ٹھک گئے سبھ خشکی پیندے جدوں دریا رحمت ورج وڑیا ہو
 کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ہو
 صحیح سلامت چڑھ پار گئے باہو جنہاں مرشد وارط پھریا ہو

۱۸۳- ناں اوہ ہند و ناں اوہ مومن ناں سجدہ دین میلتی ہو
 دم دم دے ورج دکھیں مولا جنہاں قصا نہ کیتی ہو
 آہے دانے تے بنے دیوانے جنہاں ذات صبحی و سچ کیتی ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں عشق بازی چن لیتی ہو

۱۸۴۔ ناں میں جوگی ناں میں جنگم ناں میں چلا کمایا ہو
 ناں میں بھیج سیتیں ڈریا ناں تبا کھڑسکایا ہو
 جو دم نائل سو دم کافر مرشد ایہ فرمایا ہو
 مرشد سوہنی کیتی باہو پل وچ حب پہنچایا ہو

۱۸۵۔ نفل نمازاں کم زماناں روزے صرفہ روٹی ہو
 کتے دے دن سوئی جانڈے گھروں جہاں تر وٹی ہو
 اچیاں بانگیاں سوئی دیون نیت جہاں دی کھوٹی ہو
 کی پرواہ تہاں نوں باہو گھر وچ لدھی بوہٹی ہو

۱۸۶۔ ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلا سے مٹھے ہو
 راہ فقر واپرے پریرے سب حرص دنیا دے کٹھے ہو
 شوق الہی غالب ہو یاں جند مرنے تے اوٹھے ہو
 باہو جس تن بھڑکے بھار ہوندی اون مرن ترہائے بھٹکے ہو

۱۸۷۔ ناں میں سیرناں پا چھٹاکی ناں پوری سرسایا ہی ہو
 ناں میں تولہ ناں میں ماساہن گل رتیاں تے آئی ہو
 رتی ہونواں دنج رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ہو
 وزن تول پورا دنج ہو سی باہو جداں ہو سی فضل الہی ہو

۱۸۸۔ نیرٹے وسن دور دسیون ویرھے ناہیں وڑدے ہو
 اندروں گھونڈن دا دل نہ آیا مورکھ باہروں ڈھونڈھ چرھدے ہو
 دورگیاں کچھ حاصل ناہیں شوہ لبتھے دج گھر دے ہو
 دل کر صیقل شیشے وانگوں باہو دور تھیوں کل پردے ہو

۱۸۹۔ وحدت دے دریا اچھلے قتل جیل جنگل رینے ہو
 عشق دی ذات منیندے ناہن سانگاں جیل پتینے ہو
 رنگ بھوت ملیندے ڈٹھے سے جوان لکھینے ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہڑے ہونڈیاں ہمت ہینے ہو

۱۹۰۔ وحدت دے دیرا اچھے ہک دل صحتی نہ کیتی ہو
 ہک بنت خانے حاصل تھئے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ہو
 فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی حباں لیتی ہو
 ہرگز رب نہ ملدا باہو جہناں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہو

۱۹۱۔ وحدت دادریا الہی جتھے عاشق لیندے تادی ہو
 مارن ٹبیاں کٹھن، موتی آپو آپی واری ہو
 گدڑ یتیم ورج کٹھے لشکارے جیوں جن لٹاں ماری ہو
 سوکیوں نہیں حاصل بھردے باہو جہڑے نوکر نہیں سرکاری ہو

۱۹۲۔ وخن سرتے فرض ہے مینوں قول قانو بلی دا کر کے ہو
 لوک جانے متفکر ہوٹیاں ورج وحدت دے ڈر کے ہو
 شوہ دیاں ماراں شوہ ورج لہیاں عشق تگہ سردھر کے ہو
 جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا باہو جہیں لدھاتیں مر کے ہو

۱۹۳۔ ذبیہ ذبیہ ندیاں تار و ہوئیاں نبیل چوڑے کاہاں ہو
 یار اساد ارنگ محلیں درتے کھلے سکاہاں ہو
 ناں کوئی آوے ناں کوئی جاوے اسپں کیں مہتھ لکھ منجاہاں ہو
 جے خبر جانی دی آوے باہو کھڑ کلیوں پھیل تھو اہاں ہو

۱۹۴۔ جھو دا جامہ پہن کر اہاں اسم کساون ذاتی ہو
 کفر اسلام مقام نہ منزل ناں اوتھے موت جیاتی ہو
 شاہ رگ نقیہ نزدیک لدھوسے پاندر و نے جھاتی ہو
 ادہ اسان وچ اسپں انہاں وچ باہو دور رہی قرباتی ہو

۱۹۵۔ ہک جاگن ہک جاگ نہ جانن ہک جاگدیاں ہی سٹے ہو
 ہک ستیاں جاواصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مٹھے ہو
 کے ہو یا جے گھگوا جاگے جہڑا لیند اساہ اپٹے ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہناں کھوہ پریم دے جھتے ہو

۱۹۶۔ ہک دم سخن تے لکھ دم ویری ہک دم دے مارے مردے ہو
 ہک دم پچھے جنم گویا چور بنے گھر گھر دے ہو
 لائیاں دا اوہ قدر کی جانن جہڑے محرم ناہیں ستر دے ہو
 سو کیوں دھکے کھا دن باہو جہڑے طالب تھے در دے ہو

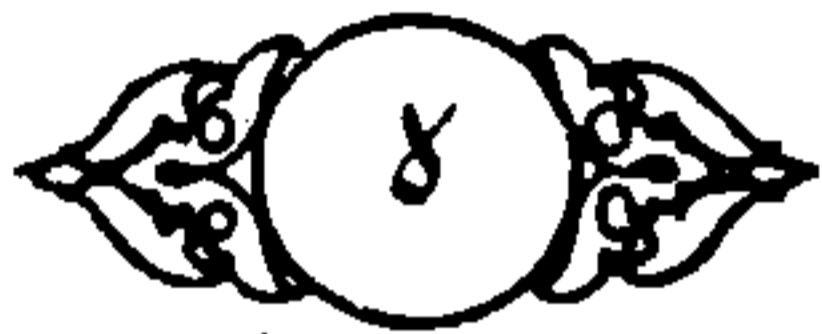
۱۹۷۔ ہر دم شرم دی تہ تر و تہے جاں ایہ چھوڑک بٹے ہو
 کچرک بالان عقل دا دیو ایلنوں برہوں انھیری چھٹے ہو
 اُجر گیانڈے بھیت نیارے لکھ لعل جو اہر رتے ہو
 دھوتیاں داغ نہ لہندے باہو جہڑے رنگ مٹی دھتے ہو

۱۹۸۔ ہسن دے کے روون لیوٹی تینوں دتا کس دلاسا ہو
 عمر بندے دی اینویں دہانی جیویں پانی وچ پتا سا ہو
 سوڑی اسامی سٹ گھتین پٹ نہ سکیں پاس ہو
 تیتھوں صاحب لیکھا منگنی باہو رتی گھٹ نہ ماسا ہو

۱۹۹۔ ہو روانہ دل دی کاری کلمات دل دی کاری ہو
 کلمات دور زنگار کریند اکلمیں میل اتاری ہو
 کلمات مہیرے، لعل، جواہر، کلمات ہٹ پٹ ساری ہو
 ایسے اوتھے دوہیں جہانیں باہو کلمات دولت ساری ہو

۲۰۰۔ ہکی ہکی پیر کو لوں گل عالم کو کے عاشقان لکھ لکھ پیر سہیری ہو
 جتھے ڈھن ڈھن داخلہ ہووے کون خٹھے اس بیٹری ہو
 عاشق چڑھدے نال صلاحاں دے اونہاں مار کپروچ بھیری ہو
 جتھے عشق پیالدا ناں تیں دے باہو اتھے عاشقان لذت نکھیری ہو

۲۰۱۔ پاریکانہ بلسی تینوں جے سردی بازی لائیں ہو
 عشق اللہ وچ ہو مستانہ ہو ہو سدا لائیں ہو
 نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ہو
 ذاتے نال جاں ذاتی رلیا تدا ہو نام سدا نہیں ہو

بِسْمِ رَبِّ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

ایک ہزار سے زائد احادیث نبویہ،

انار صحابہ رضی اللہ عنہم اور مسائل فقہ

حنفی پر مشتمل اولین

مجموعہ

موطا امام محمد

علیہ الرحمۃ

سیدنا

عربی بازار

تالیف

حضرت امام محمد بن حسن شیبانی رحمۃ اللہ علیہ

ترجمہ و تحشیہ

علامہ محمد سیبوی قصوی نقشبندی

ایم۔ اے علوم اسلامیہ۔ فاضل عربیہ

پروگریسو بکس ○ اردو بازار لاہور

